

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania T. G.

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w R.

o stwierdzenie nieważności decyzji, wysokość emerytury i wypłatę wyrównania świadczenia za okres wsteczny wraz z odsetkami za zwłokę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 listopada 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 grudnia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 15 stycznia 2009 r. Wojskowe Biuro Emerytalne odmówiło T. G. wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o waloryzacji świadczenia emerytalnego wydanych po dniu 1 stycznia 1999 r. Drugą decyzją z tego samego dnia organ rentowy odmówił T. G. ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego po 1 stycznia 1999 r. oraz wypłaty odsetek.

Wyrokiem z dnia 26 maja 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. oddalił odwołania wnioskodawcy od powyższych decyzji organu rentowego (pkt I.); zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II.).

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją wnioskodawca T. G.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2009 r., Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 3 w związku z art. 355 § 1 k.p.c. uchylił pkt I zaskarżonego wyroku w części dotyczącej stwierdzenia nieważności decyzji waloryzacyjnych i w tej części umorzył postępowanie (pkt I.); dalej idącą apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt II.); zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną wnioskodawca. Skarżący powołując się na art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 zarzucił:

„1. Nieważność postępowania, przez to, że strona nie miała zdolności procesowej (legitymacji biernej) – art. 379 pkt 2 k.p.c.

2. Nieważność postępowania, przez to, że pełnomocnik strony nie był należycie umocowany – art. 379 pkt 2 k.p.c.,

3. Naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie – art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.,

4. Naruszenie przepisów postępowania, bowiem uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy – art. 389 § 1 pkt 2 k.p.c.”.

Skarżący powołując się na art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania i wskazał na „następujące okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania:

a) istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na rozstrzygnięciu przez Sąd Najwyższy,

- czy dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie odwołania od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego odmawiającego, na podstawie art. 31, art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. w związku z art. 156 k.p.c., wydania decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego podjętych po dniu 1 stycznia 1999 r.,

- czy właściwym do merytorycznej kontroli decyzji wymienionych wyżej jest sąd powszechny czy sąd administracyjny.”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o oddalenie skargi oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestie związane z zarzuconą w skardze nieważnością postępowania zostały wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r., I UZP 2/10. Zgodnie z tą uchwałą w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych pełnomocnik strony – organu rentowego – Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego, nie jest obowiązany do dołączenia do akt sprawy przy pierwszej czynności procesowej dokumentu potwierdzającego powierzenie funkcji Dyrektorowi (art. 89 § 1 k.p.c. w związku z art. 477¹¹ § 1 k.p.c. i z art. 476 § 4 pkt 3 k.p.c.).

Sąd Najwyższy podzielając wskazaną uchwałę nie stwierdza nieważności postępowania sądowego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje zagadnienie prawne. Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne jako przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – musi występować w sprawie. Skarga nie może powoływać się na kwestie prawne oderwane od podstaw zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Tak właśnie czyni skarżący przedstawiając zagadnienie dotyczące dopuszczalności drogi sądowej w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej stwierdzenia nieważności decyzji tego organu. Postawione w tym przedmiocie w skardze pytania dotyczą kwestii, która nie mieści się w zakresie podlegającym rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy bo nie dotyczą podstaw rozpatrywanej skargi kasacyjnej, żaden z przepisów, na które skarżący wskazuje w postawionych pytaniach nie został podany w podstawach skargi kasacyjnej (por. art. 398¹³ § 1 k.p.c.): W zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie w części dotyczącej stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego z tego powodu, że wnioskodawca nie złożył odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej mu wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o waloryzacji jego świadczenia emerytalnego. Wobec tego Sąd Apelacyjny nie rozpoznał bo nie

zachodziła taka potrzeba – żadnej z kwestii dotyczących trybu zaskarżenia decyzji odmawiającej stwierdzenia nieważności; z kolei w podstawach skargi kasacyjnej nie ma zarzutów w powyższym zakresie, a w uzasadnieniu skargi znajduje się potwierdzenie przesłanki rozstrzygnięcia, że skarżący nie wniósł odwołania od decyzji w tym przedmiocie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.